

คิดใหม่ไทยเปลี่ยน

๑ นพพงศ์ นพเกตุ
nophaket@gmail.com

คิดใหม่ 224 :

รัฐบาลปู และ อุดมศึกษาร่วมสร้างผู้ประกอบการท้องถิ่น

1 ในนโยบายเร่งด่วน 16 ประการ ซึ่งได้ถูกบรรจุไว้เป็นประการที่ 9 ของฉบับพหุมติ เป็นนโยบายที่น่าสนใจในเชิงเศรษฐศาสตร์ที่สุดในสายตาของสถาปนิกผังเมืองคนหนึ่ง โดยทั่วไปสถาปนิกผังเมืองทำหน้าที่ออกแบบบ้านเมือง โดยเฉพาะโครงการสาธารณะทั้งหลายเช่นการทำผังเฉพาะในบริเวณที่กำหนด

ของผังเมืองรวม การทำผังพัฒนาพื้นที่พิเศษต่างๆ การออกแบบข้อกำหนดลักษณะ ความหนาแน่น การสัญจรติดต่อของกลุ่มอาคารในพื้นที่เฉพาะหนึ่งๆ เป็นต้น

ดังนั้น สถาปนิกผังเมืองย่อมต้องทำหน้าที่ "พัฒนาผังและรูปแบบกายภาพของเมือง เพื่อให้เศรษฐกิจก้าวหน้า สังคมสมดุล สภาพแวดล้อมยั่งยืนและคนมีความสุข" ฟังดูเผินๆ คือ จับทุกอย่างที่เป็นนโยบายให้กลายเป็นรูปแบบของเมือง พื้นที่สาธารณะอาคารและภูมิทัศน์ หรือ **ทำฝันให้เป็นจริง** นั่นเอง

นโยบายเร่งด่วนภายในหนึ่งปี ระหว่าง 1 ตุลาคม 54 ถึง 30 กันยายน 55 นั้น คือ ข้อ 1.9 ส่งเสริมให้ประชาชนเข้าถึงแหล่งเงินทุนสนับสนุนสินเชื่อรายย่อย โดยเฉพาะสินเชื่อเพื่อประกอบอาชีพให้แก่ประชาชนผู้มีรายได้น้อย รวมถึงเพิ่มสวัสดิการของรัฐเพื่อเป็นการดูแลสังคมในชุมชนจัดหาแหล่งเงินทุนให้แก่ผู้ประกอบการและประชาชนโดย

1.9.1 เพิ่มกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง 1 ล้านบาท

1.9.2 จัดตั้งกองทุนพัฒนาศักยภาพสตรีเฉลี่ยจังหวัดละ 100 ล้านบาท

1.9.3 จัดตั้งกองทุนตั้งตัวได้วงเงินประมาณ 1 พันล้านบาทอุดหนุนการร่วมโครงการ สนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อให้สามารถกู้ยืมเพื่อการสร้างอาชีพในสถานศึกษาโดยมุ่งให้เกิด

วิสาหกิจใหม่ที่เป็นแหล่งมีงานทำ รวมทั้งเป็นกลไกใหม่ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

(จาก <http://www.tcijthai.com/announcement/727> ศูนย์ข้อมูลและข่าวสืบสวนเพื่อสิทธิพลเมือง)

กองทุนตั้งตัวได้ สำหรับสถาบันอุดมศึกษา ใน โครงการสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการรายย่อยเพื่อการสร้างอาชีพในสถานศึกษา นับเป็นแนวคิดที่น่าสนใจและมีความเป็นไปได้สูงยิ่ง สรุปให้สั้นๆ โครงการนี้น่าจะหมายถึง **บริษัทจำลอง** หรือ **วิสาหกิจจำลอง** ที่ทดลองทำโดยอาจารย์และนิสิตนักศึกษา แต่จะต้องถูกยกระดับให้เป็นบริษัทและวิสาหกิจจริง เป็นแหล่งมีงานทำจริง และจะต้องเป็น **กลไกใหม่ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ** ให้ได้อีกด้วย มิใช่เพียงการทำแบบฝึกหัดโรยหน้า นับคะแนน ได้ผลงาน แล้วก็แล้วกันไป

ความฝันที่ใกล้เป็นจริงของบัณฑิตมหาวิทยาลัยจากอีสาน

กว่า 13 ปี ที่ผมได้สอนที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่านิสิตนักศึกษามีความรู้พอประมาณแต่แน่นอนว่าย่อมต่างจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย มหิดล

และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นต้น เป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่เขาได้เรียนรู้มาจากชั้นมัธยมและประถม เป็นเพราะข้อมูลข่าวสารที่เขาได้เรียนรู้มาตั้งแต่วัยเยาว์จากครอบครัวนั้นต่างกัน แต่เมื่อพวกเขาเหล่านี้จบออกไปทำงาน หลายๆ คนสามารถที่จะเข้าทำงานในบริษัทดีๆ ชั้นนำในกรุงเทพฯ ได้นับเป็นความภาคภูมิใจของสถาบันในระดับต้น

ที่จริงสิ่งที่ผมและบางคนเห็นตรงกันมากไปกว่านั้น คือ เราไม่เพียงต้องการสร้างบัณฑิตดีๆ ที่แข่งขันระดับประเทศได้ และไปได้งานดีๆ ทำในกรุงเทพฯ เพื่อไปเพิ่มความสามารถให้เศรษฐกิจกรุงเทพฯ แต่เราต้องการให้เศรษฐกิจมหาสารคามเจริญเติบโตด้วยฝีมือและนำพิกัดน้ำแรงของบัณฑิตมหาวิทยาลัยมหาสารคามเอง นี่จะเป็นสิ่งที่พวกเราเหล่าอาจารย์ภาคภูมิใจได้มากที่สุด เพราะ **เราต้องการ "พัฒนาประเทศ" มิใช่ "พัฒนากรุงเทพฯ"**

ดังนั้น เงิน 1 พันล้านบาท ที่ทางรัฐบาลกำลังจะทำให้นโยบายไปสู่การปฏิบัติ จะเป็นกองทุนตั้งตัวสำหรับบัณฑิตที่มีฝีมือ และสามารถที่จะริเริ่มกิจการด้วยตนเองได้ ทั้งนี้โดยมีบุคลากรมหาวิทยาลัยร่วมเป็นพี่เลี้ยงในการบ่มเพาะ ถ้าหากจะพูดกันอย่างเปิดอกและจริงใจ คงจะมีอาจารย์ไม่มากนักในบางคณะที่เป็นคณะที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ สถาปัตย์ วิศวกรรมศาสตร์ พยาบาล บัญชี เป็นต้น นั่นเพราะอาจารย์บางท่านสามารถที่จะทั้งสอนทั้งทำวิชาชีพซึ่งจำเป็นต้องทำเพื่อประโยชน์ในการเรียน

การสอนที่ต้องใช้ประสบการณ์จริงมาสอน ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว (ซึ่งต้องยอมรับความจริงว่ารายได้อาจารย์ นั้นต่างจากพนักงานบริษัทเอกชนหลายเท่าตัว เพื่อนรุ่นเดียวกันบางคนมีเงินเดือนสูงกว่า ข้าราชการ 5-10 เท่าตัวนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก แต่อย่างไร)

หากประมาณการว่ามหาวิทยาลัยมี บัณฑิตปีละ 5 - 6,000 คน หากเพียงร้อยละ

10 จากจำนวนนั้น ก็จะสามารถเริ่มผู้ประกอบการได้ 5 - 600 ราย ธุรกิจรอบๆ มหาวิทยาลัยจะต้องเป็น "ล้มมาชีพ" ไม่ใช่ร้านสุรา ร้านเกม ร้านขายของที่มุ่งประโยชน์ตนเป็นหลัก ควรเป็นธุรกิจที่ส่งเสริมการเรียนรู้ความสามารถ ความดีของประชาชนและบุคลากร มหาวิทยาลัยไม่จจะเป็นร้านหนังสืออุปกรณ์การเรียนการสอน ร้านจักรยานที่ช่วยดมลพิษ ร้านธุรกิจ IT คลินิก สถาปนิกออกแบบ ก่อสร้าง ร้านขายยา เครื่องกีฬา ฯลฯ ที่ส่งเสริมสังคมรอบมหาวิทยาลัย และที่สำคัญที่สุดคือ **สร้างธุรกิจภายในท้องถิ่นของจังหวัด มหาสารคามเอง** นโยบายนี้ย่อมจะกลายเป็นที่ยอมรับจริงๆ

ทั้งท้ายกันสั้นๆ **อีกครั้งครับว่ากรุงเทพฯ** ไม่ใช่ประเทศไทย เราสร้างคนให้คนสร้าง เศรษฐกิจของชาติ ต้องทำไปทั่วประเทศ โดยเฉพาะภาคที่มีคนมากที่สุดแต่มีรายได้น้อยที่สุดอย่างอีสาน หากเราเปลี่ยนแรงงานให้กลายเป็นผู้ประกอบการ SMEs ด้วยลำแข้งตนเอง **ประเทศไทยจะต้องร่ำรวยยิ่งกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียน และมีสังคมที่ดียิ่งกว่าแน่นอนครับ**